

Arrest

nr. 195 617 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 december 2016.

1.3. Op 31 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 maart 2017 werd deze beslissing ingetrokken.

1.4. Op 5 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van Nuseirat, Gaza, waar u van uw geboorte tot uw vertrek uit Gaza op 14 augustus 2014 verbleef. U heeft verpleegkunde gestudeerd aan de Palestina Hogeschool voor Verpleegkundigen in Khan Younis, waar u afstudeerde in 2013. Tijdens uw studies had u verschillende studentenjobs, na uw afstuderen werkte u drie maanden als vrijwilliger in het Gaza Europees Ziekenhuis te Khan Younis. Van juli 2013 tot januari 2014 deed u als verpleegkundige ook vrijwilligerswerk in het El Razi Health Complex, een Hamascentrum.

Tijdens uw studies, tijdens uw werk in het El Razi Health Complex en voor de oorlog werd u door Hamas benaderd om u bij hen aan te sluiten. U bent echter neutraal en weigerde altijd om u bij hen aan te sluiten. Uw weigeringen werden aanvaard en hier werd verder geen gevolg aan gegeven. Omwille van de onstabiele situatie in Gaza, een situatie waarbij er veel oorlog en geen werk is, had u het plan opgevat om Gaza te verlaten en rond maart of april 2014 had u reeds een studentenvisum voor Turkije, om daar te gaan studeren en ervaring op te doen, aangevraagd. U vertrok echter niet onmiddellijk uit Gaza en rond 8 of 9 augustus 2014, tijdens de oorlog met Israël, hoorde u 's nachts een man roepen voor uw huis. Toen u samen met uw vader naar buiten ging om te kijken wat er aan de hand was, zag u vijf mannen van "Kataib Al-Qassam", i.e. de militaire vleugel van Hamas, een onbekende man slaan. U wou de man onmiddellijk helpen, maar de leden van Hamas duwden u weg en zeiden dat de man een spion was. Uw vader trok u weg en uiteindelijk kwam er een ziekenwagen aangereden waarmee de gewonde man en de gewapende Hamasleden vertrokken. De volgende ochtend stopte er een 4x4 jeep voor uw huis en klopten mannen van de interne veiligheidsdienst aan. Uw vader deed de deur open, maar omdat u boven stond hoorde u alles. Ze vroegen aan uw vader waar u was, waarop uw vader vroeg wat ze nodig hadden. De mannen wilden u meenemen, u zou later wel horen waarom. Het is echter bekend dat als iemand door hen meegenomen wordt, ze gemarteld, gefolterd en nooit meer vrijgelaten worden. U besloot op dat moment meteen om te vertrekken, u had immers reeds uw Turks visum. U nam de taxi naar Rafah waar u vier à vijf dagen bij een vriend logeerde. U hoorde later dat de interne veiligheidsdiensten ook nog een paar keer naar uw huis gekomen waren op zoek naar u. Op 14 augustus 2014 vertrok u uit Gaza en reisde u via de grensovergang in Rafah legaal naar Egypte, waar u op legale wijze het vliegtuig naar Istanbul, Turkije, nam. U bleef ongeveer een jaar met uw studentenvisum in Turkije, waarna u verderreisde naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 20 september 2015 en diende op 30 september 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw UNRWA-kaart, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw lidkaart van de verplegersbond, een kopie van uw diploma, uw paspoort, de envelop van uw postverzending, uw Turks visum, uw Turkse medische verzekering, de bijlage van uw identiteitskaart, twee visitekaartjes, een kopie van uw oude UNRWA-kaart, een document van uw afspraak bij UNRWA-Turkije, een kopie van uw bewijs als UNRWA-vluchteling, een kopie van het attest van uw vrijwilligerswerk in El Razi, een kopie van een UNRWA-attest ter staving van schade aan uw huis, een kopie van een UNRWA-bewijs van schade aan Nusairat, een attest van een vrijwilligersinitiatief in Brussel en een kopie van een attest van 'Médecins du Monde'.

Op 1 februari 2017 besliste de Commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 maart 2017 werd deze beslissing weer ingetrokken.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan

ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, 10 en 16). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een grote discrepantie die vastgesteld werd tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS hebt afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel verklaarde dat u Gaza verlaten had omdat u geweigerd had deel uit te maken van de activiteiten van Hamas, nl. u vreesde om te komen bij een bomaanslag van de Israëli's, én omdat er in Gaza geen toekomst en geen uitzicht op werk was (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.4 en 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS ook dat u Gaza verlaten had omdat u persoonlijk gezocht werd door de interne veiligheidsdiensten van Hamas, dit omwille van een incident dat op 8 of 9 augustus 2014 voor uw huis plaatsgevonden had (CGVS, p. 17-20). Het is echter zeer opmerkelijk dat u bij de DVZ, bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS, hier met geen woord over rept, temeer u tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalt dat dit de hoofdrede voor uw vertrek was (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u wel over deze gebeurtenis wou vertellen, maar u van de interviewer van DVZ onvoldoende tijd kreeg en enkel kort uw verhaal mocht doen (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Het is immers aan u om spontaan alle relevante feiten op te sommen. Bovendien had u wel voldoende tijd gekregen om andere elementen aan te halen, dat u dan net dit incident, dat volgens u de hoofdrede én de aanleiding van uw vertrek was, onvermeld laat bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS is wel heel frappant en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is de werkwijze van Hamas ook bijzonder bevreemdend. Vooreerst is het opmerkelijk dat, indien u daadwerkelijk gezocht en gevisieerd wordt door Hamas omwille van het incident dat op 8 of 9 augustus 2014 voor uw huis plaatsvond, de leden van Kataib Al-Qassam op het moment van het incident niets deden en zij u in eerste instantie gewoon terug naar uw huis lieten gaan. Indien zij u daadwerkelijk zouden viseren omdat u op dat moment tussenbeide wou komen, zou het immers veel logischer zijn als zij u onmiddellijk zouden meenemen. Hiernaast is het ook weinig geloofwaardig dat de interne veiligheidsdiensten van Hamas niet doortastender te werk zouden zijn gegaan. Dat zij zich bij het bezoek aan uw huis de dag na het incident eenvoudigweg zouden laten afschepen door uw vader toen zij op zoek waren naar u, is weinig waarschijnlijk (CGVS, p. 17-19). Indien zij u effectief zochten en wouden meenemen, is het vreemd dat zij geen grondiger onderzoek, zoals bijvoorbeeld een huiszoeking, zouden uitvoeren. De door u geschetste gang van zaken is weinig plausibel en kan niet overtuigen, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U beweert bovendien dat indien de interne veiligheidsdiensten van Hamas u meegenomen hadden, zij u zouden ondervragen, martelen en folteren. Dit zou volgens u bovendien geleid kunnen hebben tot de dood of tot een levenslange opsluiting (CGVS, p. 20). Dit is echter weinig meer dan een assumptie van uwentwege, een assumptie die u bovendien op geen enkele wijze kan staven. Dergelijke hypothesen hebben dan ook weinig of geen bewijswaarde. Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat u, op basis

van deze gebeurtenis, in Gaza momenteel of in de toekomst in een situatie van persoonlijke onveiligheid zou terechtkomen. Temeer uit uw verklaringen blijkt, zoals hierboven al werd opgemerkt, dat Hamas in uw geval maar weinig doortastend te werk ging.

Los van bovenstaande heeft u na de reeds besproken incidenten, die u niet aannemelijk of geloofwaardig maakt, geen enkele andere indicatie dat u momenteel gevisieerd zou worden door Hamas. U haalde ook nog aan dat u in het verleden meermaals door Hamas benaderd bent geweest om u bij hen aan te sluiten. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u telkens benaderd werd voor een vrijwillige aansluiting bij Hamas, wat u iedere keer weigerde te doen en verder ook geen problemen opleverde (CGVS, p. 20-21).

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, studies, vrijwilligerswerk en UNRWA-statuut aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit

is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar

de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 13) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort te zijn.

Vooreerst dient er gekeken te worden naar uw netwerk, zo verblijven zowel uw ouders als al uw broers en zussen momenteel nog steeds in Gaza. Uw ouders verblijven momenteel, samen met vier van uw broers, nog steeds in uw ouderlijk huis. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat dit huis in Nuseirat twee verdiepingen telt en eigendom is van uw vader. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook u bij

terugkeer naar Nuseirat daar onderdak zou kunnen vinden. Uw overige broers en zussen hebben allemaal een eigen huis en verblijven momenteel op verschillende plaatsen binnen Gaza (CGVS, p. 5-6 en 8). Eén van uw broers is leerkracht in de UNRWA-scholen en krijgt hiervoor een vast en degelijk inkomen. Ook uw overige broers hebben werk, respectievelijk als leerkracht, schrijnwerker, kleermaker en bouwvakker, zij het op een minder vaste basis (CGVS, p. 5 en 11). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan er worden geconcludeerd dat u momenteel in Gaza nog steeds over een uitgebreid familie netwerk beschikt waar u bij terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u universitaire studies heeft gevolgd en u deze zelf bekostigde, zonder hiervoor beroep te moeten doen op bijstand van de UNRWA (CGVS, p. 11). Ook had u de kans om gedurende een periode van een half jaar vrijwilligerswerk te doen, zonder hier ook maar enige vorm van inkomen voor te ontvangen (CGVS, p. 12). Dat u op uw eigen kosten universitaire studies kon volgen en u de gelegenheid had om vrijwilligerswerk te doen in Gaza, toont aan dat u in Gaza in een degelijke socio-economische situatie verkeerde. Voorts tonen bovenstaande elementen ook aan dat u over enkele nuttige troeven voor de arbeidsmarkt beschikt. Zo volgde u na de voltooiing van uw middelbare studies een universitaire bacheloropleiding verpleegkunde aan de Palestina Hogeschool voor Verpleegkundigen (CGVS, p. 10). Nadien deed u werkervaring op door middel van vrijwilligerswerk in het Gaza Europees Ziekenhuis en het El Razi Health Complex van Hamas (CGVS, p. 11-12). Daarenboven heeft u ook hier in België ervaring kunnen opdoen door middel van vrijwilligerswerk (CGVS, p. 14-15). Redelijkerwijze kan men dan ook stellen dat het voor u niet onmogelijk moet zijn om in Gaza werk te vinden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlijs leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlijs strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchtelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen en een kennelijke beoordelingsfout, benadrukt verzoeker vooreerst dat zijn identiteit en afkomst uit Gaza in de bestreden beslissing niet worden betwist. Verzoeker verwijst naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt automatisch erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 “*Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...)*” Deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. “*Om welke reden dan ook*” moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de “*redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.*” Wanneer de beslissing is ingegeven “*door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.*” Dit is volgens het Hof het geval wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoeker wijst erop dat de positie van UNHCR over de interpretatie van artikel 1D gelijkloopt met die van het Hof van Justitie in dit arrest. Het begrip “*om welke reden dan ook*” mag niet restrictief

geïnterpreteerd worden. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij de beoordeling.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat er twee cumulatieve voorwaarden vervuld dienen te zijn voor een insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag. Ten eerste dient de Palestijnse vluchteling vertrokken te zijn omwille van een *“persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid”*. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt deze situatie gelijk te stellen met ondergane *“vervolging”* in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Ten tweede dient aangetoond te worden dat UNRWA zich in de onmogelijkheid bevindt om haar missie ten aanzien van de Palestijnse vluchteling te vervullen. Deze bewijsstandaard voor de beoordeling van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid is volgens verzoeker te hoog en in strijd met het arrest El Kott. Het Hof stelt immers duidelijk dat er geen gegronde vrees voor vervolging dient aangetoond te worden en dat bij het onderzoek rekening gehouden dient te worden met de doelstelling van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag, namelijk blijvende bescherming bieden. Verzoeker vervolgt dat uit het feit dat een Palestijnse vluchteling zich onvrijwillig niet meer in UNRWA-mandaatgebied bevindt automatisch volgt dat het voor UNRWA onmogelijk is om ten aanzien van deze persoon haar opdracht te vervullen. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de *“Cour Nationale du droit d’asile”* in Frankrijk. Verzoeker merkt ook op dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het mandaat van UNRWA is beperkt tot het bieden van ondersteunende sociale diensten. Bovendien wordt de mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt en door de politieke en socio-economische situatie in Gaza. De vernieling van de civiele infrastructuur door Israëlische aanvallen, het elektriciteitstekort, het tekort aan materialen door de afsluiting van Gaza en het tekort aan bruikbaar water zijn factoren die een enorme impact hebben op de diensten die UNRWA kan verlenen, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017, het *“Report to the Ad Hoc liaison Committee”* van UNSCO van mei 2017 en het rapport *“Gaza. 100 thousand hours of isolation”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de humanitaire- en veiligheidssituatie in Gaza beoordeelt onder het luik van subsidiaire bescherming en niet onder artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. De elementen die leiden tot een toekenning van subsidiaire bescherming dienen naar mening van verzoeker echter in het kader van artikel 1D, lid 2 onderzocht te worden. Het toekennen van subsidiaire bescherming houdt immers in dat aangetoond is dat een Palestijns vluchteling bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De UNRWA bijstand moet in dat geval beschouwd worden als om welke reden dan ook opgehouden. Verzoeker wijst er ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor een slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest Sufi & Elmi. Gaza is net zoals de Westelijke Jordaanoever door Israël bezet gebied. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder Internationaal Humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de overwinning van Hamas, door Israël beschouwd als *“vijandige entiteit”*. Het gebied wordt daarom, tot op de dag van vandaag,

hermetisch afgesloten. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest MSS, zoals bevestigd in het arrest Sufi & Elmi, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is sprake van "de-development". De armoedegrens heeft 40% bereikt, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, meer dan een miljoen Palestijnen in Gaza zijn gemiddeld tot ernstig voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 42%. Meer dan de helft van de Gazaanse bevolking is afhankelijk van humanitaire hulp om te overleven. Ook de elektriciteitscrisis bereikte een ongekend dieptepunt nadat Israël besliste om de elektriciteitstoevoer verder te beperken. Dit leidt tot een humanitaire catastrofe. Slechts 10,5% van de bevolking heeft toegang tot drinkbaar water. Ook Gaza's gezondheidszorg, voor zover deze al bestaande is, staat op de rand van instorting. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontzegd.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert op basis van COI focus: *"Territoires Palestiniens - Gaza. Classes sociales supérieurs"* van 31/03/2017 dat de Palestijnse gemeenschap in Gaza niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking vecht om te overleven doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent. Uit dezelfde COI-focus zou blijken dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben beschikken over generatoren en zonnepanelen waardoor ze 24 op 24 elektriciteit hebben. Dat ze bovendien een wagen hebben, op restaurant gaan, naar één van de winkelcentra gaan, enz.. Het Commissariaat-generaal concludeert dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit, in de Gazastrook kan opvangen. Verzoeker argumenteert dat de gevolgen van de blokkade echter niet beperkt zijn tot een tekort aan brandstof en elektriciteit maar de blokkade en de regelmatig weerkerende militaire operaties alle fundamentele rechten van de Gazanen aantasten zoals het recht op vrijheid van beweging, het recht op een adequate levensstandaard enzovoort. De motivering van het Commissariaat-generaal berust bovendien op een onjuiste lezing van het Cedoca document, aldus verzoeker, die toelicht dat meerdere experts stellen dat de middenklasse in Gaza door de militaire operaties volledig vernield is, dat ze verarmd is en afhankelijk is van humanitaire hulp, en dat er slechts een heel selecte kleine groep zeer rijken in Gaza aanwezig is. Gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige Gazaanse bevolking, die het slachtoffer is van de blokkade en in een openlucht gevangenis moet zien te overleven, en gelet op de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan naar het oordeel van verzoeker dan ook geconcludeerd worden dat een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij zet uiteen dat Gazanen leven in een constante toestand van geweld en onveiligheid en dat verschillende experts het erover eens zijn dat het slechts een kwestie van tijd is voor de Israëlische autoriteiten opnieuw overgaan tot een militaire aanval op de inwoners van Gaza. Bovendien dient naar analogie rekening gehouden te worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omkering van de bewijslast inhoudt in het geval een persoon reeds slachtoffer werd van vervolging of ernstige schade. De Gazanen werden allen reeds het slachtoffer van de terreur veroorzaakt door militaire acties van Israël die, zoals blijkt uit talrijke rapporten

waaronder van de VN, gericht waren op burgers en civiele infrastructuur essentieel voor het overleven van burgers. Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie volgt dat het risico zeer reëel is dat Gaza en haar burgerbevolking ook in de toekomst niet gespaard zal blijven van militaire acties door Israël. In toepassing van artikel 48/7 dient het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat Palestijnse vluchtelingen van Gaza in aanmerking komen om automatisch erkend te worden als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag.

Ook het feit dat terugkeer naar Gaza momenteel niet mogelijk is omwille van praktische en veiligheidsredenen – zo is de Rafah grensovergang meestal gesloten en is een reis door de Sinai ronduit onveilig – is voldoende grond voor een automatische erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag, aldus nog verzoeker, die te dezen opnieuw verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tot slot gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en zijn individuele levensomstandigheden in de Gazastrook. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: *“Aangezien tegenpartij aangeeft dat vastgesteld dient te worden dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de heer A.(...)-T.(...) op fundamentele wijze ondermijnd word door een grote discrepantie tussen zijn verklaringen bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS en de verklaringen die hij tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd;*

Dat de heer A.(...)-T.(...) inderdaad, tijdens het zeer korte interview bij DVZ niet de tijd gekregen heeft om uitdrukkelijk aan te geven dat hij "persoonlijk gezocht werd door de interne veiligheidsdienst van Hamas" dat hij daarentegen wel gemeld heeft dat hij "Gaza verlaten had omdat hij geweigerd had deel uit te maken van de activiteiten van Hamas";

Dat er dus geen sprake van tegenstrijdigheid kan zijn;

Dat verzoeker duidelijk heeft gezegd tijdens zijn gehoor bij CGVS dat hij tijdens het interview bij DVZ onvoldoende tijd kreeg en enkel kort zijn verhaal mocht doen;

Dat dit de normale gang van zake is bij DVZ waar het gemiddelde interview ongeveer 20 minuten duurt;

Dat de verklaringen van de heer A.(...)-T.(...) tijdens zijn gehoor op 5.12.2016 coherent waren en dat er geen enkele tegenstrijdigheid zich in het asielrelaas van mijn cliënt bevindt;

Aangezien tegenpartij onderstreept, met betrekking tot het incident dat op 8 of 9 augustus 2014 voor het huis van verzoeker heeft plaatsgevonden, dat het veel logischer zou zijn geweest als de leden van Kataib Al-Qassam hem onmiddellijk hadden meegenomen in plaats van de volgende ochtend terug te komen;

Dat het volgens tegenpartij ook onlogisch is dat de leden van Kataib Al-Qassam geen huiszoeking hebben verricht toen ze de volgende ochtend de heer A.(...)-T.(...) zochten;

Dat de heer A.(...)-T.(...) niet verantwoordelijk is van de operationele keuzen van de leden van Kataib Al-Qassam;

Dat hij niet kan uitleggen waarom ze hem niet direct hebben opgepakt;

Dat hij wel duidelijk heeft aangegeven dat hij bang was en dat hij zijn kans greep om Gaza te verlaten nu het voor hem duidelijk was geworden dat de leden van Kataib Al-Qassam hem zochten en het voor hem onmogelijk was om in Nuseirat te blijven;

Dat het asielrelaas van mijn cliënt tijdens de hele procedure coherent en gedetailleerd is;

Dat het dan ook past om hem de vluchtelingenstatus te verlenen;

Aangezien verzoeker nieuwe stukken wenst neer te leggen;

Dat twee dagvaardingen aan zijn dossier toevoegt;

Dat de heer A.(...)-T.(...) gedagvaard werd door de State of Palestine, Ministry of interior & national Security;

Dat hij gevraagd werd om naar het politie kantoor van Qasser Al HAKim op 5.10.14 en op 8.10.14 te gaan;

Dat het dus blijkt dat de heer A.(...)-T.(...) gezocht werd;

Dat in geval van terugkeer vaststaat dat hij opgepakt zal worden door de interne veiligheid;

Dat het dan ook past hem de vluchtelingenstatus te verlenen;

Aangezien tegenpartij onderstreept dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat bij terugkeer van de heer A.(...)-T.(...) naar Nuseirat, hij in zijn ouderlijk huis onderdak zou kunnen vinden;

Dat verzoeker de aandacht van uw Raad wil trekken op het feit dat hij twee attesten van UNRWA heeft neergelegd waarin wordt bevestigd dat zowel Nuseirat als zijn eigen woning zwaar getroffen zijn en schade hebben opgelopen;

Dat tegenpartij er dus niet zomaar vanuit mag gaan dat verzoeker onderdak zou kunnen krijgen bij zijn familie;

Dat de regio waaruit verzoeker afkomstig is bijzonder gevaarlijk is;

Dat men op 27.2.2017 kon lezen in *The Times* of Israel dat:

"Israeli Air Force jets on Monday afternoon bombed several targets in the Gaza Strip, after an early-morning rocket attack on Israel's south. **"Three bombs were dropped by the air force on a Hamas military base east of Nuseirat refugee camp," south of Gaza city,** a Palestinian security source said.

The planes also made two raids against Hamas lookout posts along the border with Israël, east of Khan Yunis, and on a base of Islamic Jihad's military wing in the north of the strip, the source said. [...]" (*The times of Israël*, 27.2.2017, Israeli jets hit Gaza after overnight rocket attack, <http://www.timesofisrael.com/israeli-jets-hit-gaza-after-overnight-rocket-attack/>);

Dat UNRWA zelf aangeeft dat:

"A busy and crowded camp, **Nuseirat is currently home to more than 66,000 refugees.** Set in the middle of the Gaza Strip, Nuseirat is very near Bureij and Maghazi camps.

Nuseirat, which takes its name from a local Bedouin tribe, initially accommodated 16,000 refugees who fled from the southern districts of Palestine after the 1948 Arab-Israeli war, including the coast and Be'er Sheva. Before the camp was formed, refugees had to live in a former British military prison in the area.

BLOCKADE

The blockade on Gaza has made life more difficult for nearly all refugees in the camp, which now has extremely high unemployment. Far fewer families can provide for themselves and a staggering proportion of the population dependent on UNRWA's food and cash assistance.

Ninety per cent of the water is unfit for human consumption, so basic hygiene is another great concern.

STATISTICS

1. More than 66,000 registered refugees
2. 11 school buildings, of which 9 operate on a double-shift basis, accommodating 20 schools
3. One food distribution centre
4. Two health centres

MAJOR PROBLEMS

1. Electricity cuts
2. High unemployment
3. Three-mile fishing limit
4. High population density
5. Contaminated water supply
6. Lack of availability of construction materials" (UNRWA, NUSEIRAT CAMP, <https://www.unrwa.org/where-we-work/gaza-strip/nuseirat-camp>);

Dat het simpele feit dat de familie van de heer A.(...)-T.(...) nog niet gevlucht is betekent niet, en bewijst niet, dat verzoeker, in geval van terugkeer, in een veilige omgeving zou kunnen leven;

Dat het vast staat dat er geen enkele vestigingsmogelijkheid bestaat in Gaza en in het bijzonder in Nuseirat;

Dat verzoeker heeft aangegeven tijdens zijn gehoor dat hij geen werk kon vinden nu hij niet mee wou werken met Hamas;

Dat zijn standpunt niet gewijzigd is zodat, in geval van terugkeer, de heer A.(...)-T.(...) werkloos zou zijn;

Dat hij een attest neerlegt van de Palestinian National Authority, Ministry of Labor waarin duidelijk staat dat hij als werkzoekende geregistreerd is;

Aangezien verzoekende partij uw aandacht wenst te trekken op het feit dat de broer van verzoeker actueel in de gevangenis zit in Gaza;

Dat verzoeker een attest van het Rode Kruis neerlegt waaruit blijkt dat zijn broer op 2.12.16 gearresteerd werd"

In het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent hem niet als vluchteling te kunnen erkennen, past het naar mening van verzoeker om hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan hij het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar de Gazastrook.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van ICRC dd. 20 februari 2017 betreffende de arrestatie van verzoekers broer, een dagvaarding dd. 5 oktober 2014 met vertaling in het Frans, een dagvaarding dd. 8 oktober 2014 met vertaling in het Frans en een attest van “*Palestinian National Authority, Ministry of labor*” dd. 15 februari 2017 met vertaling in het Frans.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 juli 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn

wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij persoonlijk worden gezocht door de interne veiligheidsdiensten van Hamas.

Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct op een ernstige discrepantie in verzoekers verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig op de helling zet: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een grote discrepantie die vastgesteld werd tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS hebt afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel verklaarde dat u Gaza verlaten had omdat u geweigerd had deel uit te maken van de activiteiten van Hamas, nl. u vreesde om te komen bij een bomaanslag van de Israëli's, én omdat er in Gaza geen toekomst en geen uitzicht op werk was (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.4 en 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS ook dat u Gaza verlaten had omdat u persoonlijk gezocht werd door de interne veiligheidsdiensten van Hamas, dit omwille van een incident dat op 8 of 9 augustus 2014 voor uw huis plaatsgevonden had (CGVS, p. 17-20). Het is echter zeer opmerkelijk dat u bij de DVZ, bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS, hier met geen woord over rept, temeer u tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalt dat dit de hoofreden voor uw vertrek was (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u wel over deze gebeurtenis wou vertellen, maar u van de interviewer van DVZ onvoldoende tijd kreeg en enkel kort uw verhaal mocht doen (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Het is immers aan u om spontaan alle relevante feiten op te sommen. Bovendien had u wel voldoende tijd gekregen om andere elementen aan te halen, dat u dan net dit incident, dat volgens u de hoofreden én de aanleiding van uw vertrek was, onvermeld laat bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS is wel heel frappant en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.”* In het verzoekschrift herhaalt verzoeker slechts dat hij tijdens het korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd heeft gekregen om uitdrukkelijk aan te geven dat hij persoonlijk werd gezocht door de interne veiligheidsdienst van Hamas, met welk verweer hij er, zoals reeds terecht wordt opgeworpen in de bestreden beslissing, echter allerminst in slaagt een aanvaardbare verklaring te bieden voor voormelde omissie. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 25, vraag 3.5. en 3.7.) zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij niet de tijd heeft gekregen om uitdrukkelijk aan te geven dat hij persoonlijk werd gezocht door de interne veiligheidsdienst van Hamas. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas, dat de hoofreden én de directe aanleiding voor zijn vertrek uitmaakt, bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker werd overigens bij

aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd of hij op de Dienst Vreemdelingenzaken kort samengevat alle redenen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, waarop hij antwoordde “Ja, hoofdpunten wel.” (administratief dossier, stuk 12, p. 2). De vaststelling dat verzoeker het incident dat op 8 of 9 augustus 2014 voor zijn huis zou hebben plaatsgevonden, ten gevolge waarvan hij persoonlijk zou worden gezocht door de interne veiligheidsdiensten van Hamas, volledig onvermeld liet bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet aldus wel degelijk op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier in de bestreden beslissing nog pertinent aan toe: *“Verder is de werkwijze van Hamas ook bijzonder bevreemdend. Vooreerst is het opmerkelijk dat, indien u daadwerkelijk gezocht en geïnterviewd wordt door Hamas omwille van het incident dat op 8 of 9 augustus 2014 voor uw huis plaatsvond, de leden van Kataib Al-Qassam op het moment van het incident niets deden en zij u in eerste instantie gewoon terug naar uw huis lieten gaan. Indien zij u daadwerkelijk zouden viseren omdat u op dat moment tussenbeide zou komen, zou het immers veel logischer zijn als zij u onmiddellijk zouden meenemen. Hiernaast is het ook weinig geloofwaardig dat de interne veiligheidsdiensten van Hamas niet doortastender te werk zouden zijn gegaan. Dat zij zich bij het bezoek aan uw huis de dag na het incident eenvoudigweg zouden laten afschepen door uw vader toen zij op zoek waren naar u, is weinig waarschijnlijk (CGVS, p. 17-19). Indien zij u effectief zochten en wouden meenemen, is het vreemd dat zij geen grondiger onderzoek, zoals bijvoorbeeld een huiszoeking, zouden uitvoeren. De door u geschetste gang van zaken is weinig plausibel en kan niet overtuigen, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. U beweert bovendien dat indien de interne veiligheidsdiensten van Hamas u meegenomen hadden, zij u zouden ondervragen, martelen en folteren. Dit zou volgens u bovendien geleid kunnen hebben tot de dood of tot een levenslange opsluiting (CGVS, p. 20). Dit is echter weinig meer dan een assumptie van uwentwege, een assumptie die u bovendien op geen enkele wijze kan staven. Dergelijke hypothesen hebben dan ook weinig of geen bewijswaarde. Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat u, op basis van deze gebeurtenis, in Gaza momenteel of in de toekomst in een situatie van persoonlijke onveiligheid zou terechtkomen. Temeer uit uw verklaringen blijkt, zoals hierboven al werd opgemerkt, dat Hamas in uw geval maar weinig doortastend te werk ging.*

Los van bovenstaande heeft u na de reeds besproken incidenten, die u niet aannemelijk of geloofwaardig maakt, geen enkele andere indicatie dat u momenteel geïnterviewd zou worden door Hamas. U haalde ook nog aan dat u in het verleden meermaals door Hamas benaderd bent geweest om u bij hen aan te sluiten. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u telkens benaderd werd voor een vrijwillige aansluiting bij Hamas, wat u iedere keer weigerde te doen en verder ook geen problemen opleverde (CGVS, p. 20-21).” Met de stelling dat hij niet verantwoordelijk is voor de operationele keuzes van de leden van Kataib Al-Qassam en dat hij niet kan uitleggen waarom ze hem niet direct hebben opgepakt, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige niet verder komt dat het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn voorgehouden problemen met Hamas.

2.12.2. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen.

De in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten tonen slechts verzoekers identiteit, herkomst, studies, vrijwilligerswerk, UNRWA-statuuut en tijdelijk verblijf in Turkije aan, alsook het feit dat zijn huis werd beschadigd. Geen van deze elementen wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde dagvaardingen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker geen verklaring geeft waarom hij deze stukken, die reeds dateren van oktober 2014 en dus van voor zijn komst naar België, niet eerder in de procedure kon neerleggen. Sterker nog, verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen op geen enkel ogenblik gewag van deze

dagvaardingen, waaruit overigens niet valt af te leiden waarom hij gevraagd werd zich aan te bieden op het politiekantoor van Qasser Al Hakim. Daarnaast moet het naar het oordeel van de Raad enigszins merkwaardig worden geacht dat uit de vertaling van deze stukken blijkt dat verzoeker wordt gevraagd om niet alleen zijn identiteitskaart en paspoort maar tevens 4 pasfoto's mee te brengen. Bovendien legt verzoeker slechts fotokopieën neer, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. De dagvaardingen kunnen aldus niet weerhouden worden als bewijs van verzoekers beweringen dat hij werd gezocht en dat hij in geval van terugkeer zal worden opgepakt door de interne veiligheid. Dit klemt des te meer daar aan dergelijke documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden neergelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Uit het attest van ICRC dd. 20 februari 2017 betreffende de arrestatie van verzoekers broer, kan op generlei wijze blijken om welke reden zijn broer gearresteerd werd, laat staan dat deze arrestatie op enige wijze verband zou houden met de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas.

Het attest waaruit moet blijken dat verzoeker als werkzoekende geregistreerd is voegt niets wezenlijks toe voor de beoordeling van zijn asielaas.

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017, COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l’UNRWA”* van 15 februari 2017 en *“The Gaza Strip: The Humanitarian Impact of the Blockade”* van OCHA van november 2016) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een *“kruitvat”* waar twee miljoen Palestijnen *“gevangen zijn in een humanitaire tragedie”*. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Hoewel uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

Dit oordeel wordt bevestigd door het door verzoeker in het verzoekschrift uitvoerig geciteerde rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017. De Raad leest daarin onder andere het volgende: *“Despite the Israeli unilateral disengagement from the strip in 2005 – including the withdrawal of its soldiers and settlers – Israel retains full control of all movement of people and goods to and from Gaza by sea, air and land, with the exception of a 12 km strip of border with Egypt which, since 2013 in particular, has also remained closed*

most of the time, due to the security situation in the Sinai. (...) Many of these measures are contrary to international law in that they penalize the entire population of Gaza, without regard to individual responsibility and thus amount to collective punishment. Moreover, the blockade has a serious impact on the human rights of the population in Gaza, notably their right to freedom of movement as well as economic, social and cultural, ultimately undermining an adequate standard of living. (...) The current access and movement regime put in place in late 2014 following the latest round of hostilities, included additional relaxations on both imports, exports and movement of people. Since 2015, some 200 rockets have been fired from Gaza into Israel. With the establishment of the temporary Gaza Reconstruction Mechanism (GRM), import of some 'dual use' item, mainly construction materials, was facilitated not just for international organizations, but also for individuals and for the private sector in order to respond to the vast needs for reconstruction following the 2014 hostilities. Commercial transfers from the Gaza to the West Bank also resumed, first for agricultural produce and later for textiles and furniture. In March 2015, the first exports from Gaza to Israel since 2007 were permitted. This undeniable progress nevertheless still falls far short of pre-2007 levels; in 2016 total exports and transfers of goods from Gaza remained less than 20% of what it had been in the first half of 2007, in part due to continued export restrictions and in part due to restrictions on import of material and equipment necessary for local production. The criteria and quotas for the passage of Palestinians in and out the Gaza were also expanded following the 2014 hostilities, and yet they remained mostly restricted to businesspeople, medical patients and employees of international organizations. While the number of Palestinians permitted to cross Erez more than doubled from 2014 to 2015, this trend reversed in the latter part of 2016, which saw a 13% drop compared to 2015. The decline continued throughout the first half of 2017, which saw an additional drop of 1.5% compared to the latter part of 2016. (...) Substantial human rights violations are also taking place in Gaza under Hamas's control. These occur not only during times of heightened tensions or when hostilities escalate but also become a feature of daily life. (...) (vrije vertaling: Niettegenstaande Israël zich heeft teruggetrokken uit de Gazastrook sinds 2005, heeft Israël de volledige controle over het (vrij) verkeer van mensen en goederen van en naar Gaza, zowel over zee, de lucht als het land, met uitzondering van een 12 km grens met Egypte, die meestal gesloten is omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai. (...) Veel van de maatregelen zijn tegengesteld aan het internationaal recht vermits de hele populatie van Gaza collectief wordt gestraft zonder rekening te houden met individuele verantwoordelijkheid. De blokkade heeft een serieuze impact op de mensenrechten van de bevolking van Gaza, met name hun recht op vrij verkeer, evenals hun economische, sociale en culturele rechten, waardoor een adequate levensstandaard uiteindelijk wordt ondermijnd. (...) Sinds de laatste problemen in 2014 zijn er bijkomende tegemoetkomingen voor de import, export en het verkeer van mensen. Sinds 2015, werden een 200 tal raketten vanuit Gaza naar Israël afgevuurd. Met de oprichting van de voorlopige 'Gaza Reconstruction Mechanism', werd de import van bouwmaterialen versoepeld, niet alleen voor internationale organisaties, maar eveneens voor individuen en voor de privésector. Commerciële transfers van Gaza naar de Westbank werden hervat, eerst voor landbouwproductie en later voor textiel en meubels. In maart 2015 werd voor het eerst sinds 2007 export van Gaza naar Israël toegestaan. Deze vooruitgang die niet te ontkennen valt, is echter nog altijd veel lager dan het niveau van voor 2007; in 2016 bleef het totaal van export en transfers van goederen vanuit Gaza meer dan 20% minder dan in de eerste helft van 2007. Dit is enerzijds toe te schrijven aan de blijvende exportbeperkingen en anderzijds aan de importbeperkingen van materialen en gereedschappen die nodig zijn voor de lokale productie. Ook de criteria en quota's voor de doortocht van Palestijnen van en naar Gaza zijn verhoogd sinds de vijandigheden in 2014, maar meestal beperkt voor business mensen, zieken en leden van internationale organisaties. Waar het aantal Palestijnen die Erez mochten overschrijden meer dan verdubbelde vanaf 2014 tot 2015, verminderde deze weer in 2016 met 13%. De daling hield aan in het eerste deel van 2017, waarbij een bijkomende daling van 1,5% valt waar te nemen ten opzichte van eind 2016. (...) Er vinden eveneens ernstige schendingen van mensenrechten plaats in Gaza onder de controle van Hamas. Deze schendingen geschieden niet enkel in periodes van verhoogde spanningen of in periodes waarin vijandigheden escaleren, maar zijn een aspect van het dagelijkse leven geworden. (...)).

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNWRA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS